

назвати типске, остале су непромењене од 5. века све до наших дана. Отуда долази, да је сродство словенских језика то ближе то даље, него што је на прилику сродство међу романским или германским језицима. По етимологији и граматички тако су међу собом блиски, да изгледају готово као дијалекти; али се много више разилазе по својој способности за амалгамисање. Оно трајно индивидуално осећање, које се код свију словенских племена огледа, што се не мења ни у додиру са њиховим најближим сродним племенима, где би сливање било посве природно, и које се до данас одржало у својој првашњој особини, то осећање није поникло из политичких или историјских разлога, већ много пре из оне, ако се сме рећи, хемијско-физиолошке особине словенских језика.

Није задатак овога дела, да дубље испитује у чему ови словенски језици међу собом одступају. Ми се можемо бавити само са већ утврђеним резултатима. Поменуто су разлике најједноставније, да се по њима поделе Словени у извесне и јасне групе. А у том се држимо назора познатог чешког научника Добровског, с којим се у главноме слаже и славни Шафарик. Према томе могу се Словени сада поделити на две главне групе, на југозападну и на западну, у колико се у језицима једне исте групе очито огледа заједнички карактер.

У југозападну групу долазе: Руси, Бугари, Срби, Хрвати, и Словенци или Венди (у Корушкој и Крајинској); у западну: Пољаци са својим огранцима, Чеси, Моравци, Словаки (у Угарској), и најзад Лужички Словени или Срби у Саксонској, и тако даље

И ово класификовање показује, да су балкански Срби поред једнаког имена удаљенији од саксонских Срба, но од других словенских племена, и да по том не треба ова два српска племена једно с другим мешати.

У југозападну групу словенске народне породице спадају дакле и Срби и Хрвати, који су у половини 7. века преко Саве прешли и настанили се на балканском полуострву или у Илирикуму, у оним земљама, где се још и данас налазе.

А осим тога наравно и с ове стране Саве у данашњој Хрватској и Славонији. Ови Хрвати и Срби, као што видесмо, оставише између 630.—640. године после Христа своју праотаџбину и преселише се у Илирикум. Константин Порфирогенит поуздано говори, да је праотаџбина оба ова сродна народа била у пределима северно од Карпата. Овде су некад постајале две велике државе: Belochorvatia и Beloserbia т ј. Бела Хрватска и Бела Србија. Порфирогенит помиње даље, да су Срби своју постојбину називали Бојка и да су обе те државе биле у суседству са Францима. Из ове последње околности и због имена Бојка многи су изводили, да је Бела Србија истоветна била са данашњом Чешком или да је ова била део Беле Србије. Вероватније је Шафариково мишљење, по коме је Бела Србија одиста била северно од Карпата, но више ка истоку, и да се ширила на простору данашње западне Русије и источне Пољске.

Важно је ово разликовање да би се тачније определило порекло и сродство Срба: али се нас то овде слабо тиче. Толико стоји (и тиме се можемо задовољити), да су се Срби доселили с оне стране Карпата, можда са обала Висле, у своју данашњу постојбину.